

Arrest

nr. 197 946 van 15 januari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. HALSBERGHE
Canadaplein 1/glv
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 11 september 2017 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 8 augustus 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat T. HALSBERGHE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat C. MUSSEN die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 januari 2015 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 09.01.2015 werd ingediend en op datum van 25.05.2015 werd geactualiseerd door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 25.05.2010 met een weigering van vluchtelingenstatus en van subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op datum van 04.11.2011 werd hun aanvraag 9ter, ingediend op 04.11.2009, ongegrond afgesloten. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de asielpcedure – namelijk tien maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beroepen zich op de medische aandoening van hun, net meerderjarig geworden, zoon C. (...) en het feit dat hij sterk aangepast onderwijs behoeft. In dit kader leggen zij een attest voor van het Centrum voor Sociaal Werk te Presevo, Servië, d.d. 04.02.2015 dat stelt dat er in de regio Pcinjsko-Jablanikco geen enkele sociale instelling bestaat die kinderen met speciale behoeften kan opvangen. Verder worden er geen medische stukken voorgelegd bij huidige aanvraag 9bis. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt duidelijk dat hun zoon C. (...) een (chronische) medische aandoening heeft. Op basis hiervan dienden betrokkenen zevenmaal een aanvraag 9ter in. De eerste aanvraag werd ongegrond afgesloten op 04.11.2011. De medische problematiek van hun zoon werd aldus reeds ten gronde onderzocht en niet weerhouden. De andere aanvragen 9ter werden allen onontvankelijk afgesloten, de laatste op 11.02.2015. Na het afsluiten van hun laatste aanvraag 9ter werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het dossier. In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 02.05.2017 wordt duidelijk gesteld dat: ‘(...) het een mentale achterstand betreft waarvoor geen behandeling bestaat’ en ‘(...) dat uit de vaststelling door de arts-adviseur blijkt dat actueel geen behandeling mogelijk is (...)’. We stellen dus vast dat uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat de medische aandoening geen buitengewone omstandigheid vormt die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijkt. Betrokkenen leggen bij huidige aanvraag 9bis ook geen stukken voor waaruit blijkt dat hun zoon om medische redenen niet kan terugkeren naar het land van herkomst.

Met betrekking tot de nood aan aangepaste scholing van hun zoon stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat hun zoon op heden nog steeds effectief naar een aangepaste school gaat. Het administratief dossier bevat schoolattesten voor schooljaren 2011-2012, 2012-2013 en 2014-2015. Gezien betrokkenen niet aantonen dat hun zoon in België nog steeds regelmatig en effectief naar school gaat, kunnen ze zich niet beroepen op zijn nood aan aangepast onderwijs, daar ze niet aantonen dat hij hier in België gebruik maken van aangepast onderwijs. Met betrekking tot het voorgelegde attest van het Centrum voor Sociaal Werk te Presevo stellen we allereerst vast dat dit attest niet gelegaliseerd werd waardoor de authenticiteit ervan niet vaststaat. Verder spreekt dit attest zich enkel uit over een gebrek

aan sociale instellingen in de regio Pcinjsko-Jablanicko en niet over mogelijke voorzieningen in de rest van het land. Tenslotte merken we op dat het attest zich uitspreekt over voorzieningen voor kinderen terwijl hun zoon op dit ogenblik reeds meerderjarig is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat al hun kinderen in België verblijven en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat enkel hun zoon M.S. (...) (R.R. xxx) over onbeperkt verblijfsrecht beschikt, hun dochter S.A. (...) (R.R. xxx) heeft een lopende asielpcedure, zij bevindt zich aldus in precair verblijf. Hun andere kinderen, met name S.P. (...) (R.R. xxx) en zijn gezin en S.D. (...) (R.R. xxx) beschikken niet over enig verblijfsrecht en kunnen dus, samen met betrokkenen, terugkeren naar Servië. Wat betreft het feit dat hun zoon en dochter legaal in België verblijven, dit kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenzins van de verplichting om hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Verder stellen we vast dat betrokkenen een gezinscel vormen met hun zoon C. (...) maar niet met hun andere meerderjarige kinderen. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige kinderen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: "Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen.

In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux." (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen." (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) Volledigheidshalve wijzen we erop dat Servië niet visumplichtig is waardoor regelmatige bezoeken perfect mogelijk zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij als haveloze vluchtelingen het Rijk zijn binnengekomen, alles achtergelaten hebben in het land van herkomst en over geen vermogen meer beschikken. De voorgelegde verklaring van het OCMW stelt enkel dat betrokkenen sinds 01.01.2014 geen enkele vorm van steun meer ontvingen van het OCMW. Echter, betrokkenen tonen niet aan op welke wijze zij zich dan hebben kunnen handhaven op het Belgische grondgebied sinds 01.01.2014. Betrokkenen tonen evenmin aan dat zij niet kunnen rekenen op eventuele financiële en/of materiële hulp van familieleden of vrienden en van hun zoon M.S. (...) in het bijzonder. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen beroepen zich daarnaast op het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind (IVRK), met name op artikels 3, 5 en 9. Echter, de zoon van betrokkenen werd op 21.11.2016 meerderjarig. Betrokkenen kunnen zich aldus niet meer beroepen op het IVRK. Volledigheidshalve merken we op dat de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen.

Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De elementen van verblijf en integratie (met name het feit dat betrokkenen sinds eind 2009 onafgebroken in het rijk zouden verblijven, dat ze werkbereid en werkbekwaam zouden zijn, dat zij er alles aan gedaan zouden hebben om zich te integreren en de taal te leren, dat ze de inburgeringscursus met goed gevolg gevolgd zouden hebben, dat ze Nederlands zouden spreken, dat ze de taal zouden begrijpen, dat ze een familiaal en sociaal netwerk zouden opgebouwd hebben en dat ze een verklaring voorleggen van het OCMW dat ze sinds 01.01.2014 geen enkele steun meer ontvangen) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9december 2009, nr. 198.769)."

1.3. Op 8 augustus 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van elk van de verzoekende partijen een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. De verzoekende partijen zetten hun eerste middel, dat volledig gericht is tegen de eerste bestreden beslissing, uiteen als volgt:

"De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van haar wettelijk toezicht bevoegd na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond ervan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen" (RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860 ; RvSt. 7 december 2001, nr 101.624, RvV 5 juni 2009, nr 28.348). 'De motieven van de bestreden beslissing moeten de beslissing onderbouwen' (RvSt. nr. 103.789 en RvSt. nr 108.678.) quod non in casu.

III.1.1. Art. 9bis (§ 1, eerste lid) Vr.W. 15.12.1980 Vr.W. 15.12.1980, naar luid waarvan (eigen onderlijning):

'9bis § 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven'.

vermeldt de mogelijkheid voor verzoekers een aanvraag tot machtiging tot verblijf te doen bij het gemeentebestuur van hun verblijfplaats in casu IEPER, in geval van 'buitengewone omstandigheden' in hoofde van verzoekers, en voor zover zij voldoen aan de voorwaarden tot regularisatie wegens 'humanitaire redenen'.

III.1.2. *Het artikel 9bis Vr.W. 15.12.1980 zelf vermeldt echter geen elementen of criteria die invulling geven aan de toepasselijke criteria op basis van dewelke verweerster om deze redenen verzoekers kan machtigen tot verblijf in het Rijk. Alhoewel het bestaan van 'buitengewone omstandigheden' in hoofde van verzoekers een ontvankelijkheidsvereiste betreft, vermeldt de wet niet dat alleen met die elementen zou mogen rekening worden gehouden die aan verweerster bekend zijn op het ogenblik van de aanvraag.*

Zodoende dient verweerster rekening te houden met alle haar bekende en relevante elementen op het ogenblik van de bestreden beslissingen, in casu dd. 08.08.2017.

Mede gelet het tijdstip van de aanvraag zijnde 07.01.2015 en gelet verweerster zelf erkent dat de aandoening waaronder derde verzoeker lijdt, irreversibel is en er geen medische behandeling leidende tot genezing mogelijk is, is het evident dat derde verzoeker op heden nog steeds zwaar hulpbehoevend is en aangepaste schoolse opvang behoeft.

Loutere voor de volledigheid wordt thans een schoolattest gevoegd dd. 28.11.2016 en een omstandige synthese van de toestand van derde verzoeker (stukken 6 en 7).

Derde verzoeker wordt beschouwd als een persoon met een handicap (stuk 8).

III.1.3. Verweerster motiveert haar bestreden beslissing dd. 08.08.2017 waarbij de aanvraag van verzoekers onontvankelijk wordt verklaard, gelet de afwezigheid van zogezegde 'buitengewone omstandigheden' vermeld in art. 9bis Vr.W. 15.12.1980, ondermeer onder verwijzing naar het feit dat onverminderd de familiebanden die zij in het Rijk onderhouden, waarbij niet wordt ontkend dat de gehele kernfamilie alhier verblijft, inclusief zoon P.S. (...) en diens gezin en dochter S.D. (...), als dochter A.S. (...) thans kandidaat-vluchteling, verzoekers toch niet onder toepassing van art. 8 EVRM vallen, als naar het feit dat de gezondheidsstoestand van derde verzoeker noch het feit dat alle banden met het herkomstland zijn verbroken en alwaar zij over geen enkel vorm van bestaansmiddelen meer beschikken, kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Dit wordt betwist door verzoekers die menen dat het onredelijk is, gelet deze toch wel bijzondere band die zij intussen met het Rijk hebben opgebouwd, in hun samenhang gelezen, als buitengewoon kunnen en moeten worden beschouwd.

Het loutere feit dat verweerster zichzelf ondermeer wat betreft de permanente gezondheidssituatie waarin derde verzoeker verkeert, bij de beoordeling even baseert op stukken dewelke haar meer dan twee jaar geleden werden voorgelegd en thans door haar niet meer als actueel en dus doorslaggevend worden beschouwd, is een direct gevolg van het feit dat verweerster zelf meer dan twee jaar wacht om een beslissing te nemen aangaande de vraag tot machtiging tot verblijf, het geen tevens onzorgvuldig en onredelijk is.

Het feit dat verweerster derhalve haar eerste bestreden beslissing onzorgvuldig motiveert en tot een onredelijk beslissing komt, vormt reden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

III.1.4. Verweerster motiveert haar eerste bestreden beslissing dd. 08.08.2017 verder door te stellen dat ook het loutere feit dat verzoekers thans in het Rijk verblijven met hun gehele kernfamilie en waarbij zowel hun zoon S.M. (...) als hun dochter A.S. (...) hier op heden zijn gemachtigd tot verblijf of minstens legaal verblijven, dit toch niet impliceert dat verzoekers zich zouden kunnen beroepen op art. 8 EVRM.

Verweerster verwijst daarvoor naar een arrest van het EHRM (arrest MOKRANI t/ Frankrijk van 15.07.2003) waarbij het Europees Hof wel degelijk verwijst naar de toepasselijkheid van art. 8 EVRM voor zover bijkomende elementen van onderlinge afhankelijkheid tussen de familieleden al dan niet gemachtigd tot verblijf en deze zonder verblijfs-machtiging, deze bijzondere familieband en -eenheid ondersteunen.

Door aldus de door verzoekers bijgebrachte informatie aangaande hun precare financiële situatie zowel in het Rijk als in het herkomstland buiten beschouwing te laten en ten onrechte te motiveren dat verzoekers zelfs gelet de bijzondere affectieve banden tussen hen en de rest van de kernfamilie verblijvende in het Rijk en het feit dat verzoekers afhankelijk zijn van ondermeer hun zoon S.M. (...) om zich in hun levensonderhoud te kunnen voorzien, toch niet als een buitengewone omstandigheid te beschouwen, schendt de bestreden beslissing art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met art. 8 EVRM tevens geschonden en art. 62 Vr.W. en dient de eerste bestreden beslissing ook om deze redenen te worden vernietigd.

Dat verweerster aldus tot een materieel gebrekkig gemotiveerd oordeel is gekomen, minstens dat er een schending is van artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 houdende een schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 9bis Vr.W. 15.12.1980 en schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur, gelezen in samenhang met art. 8 EVRM tevens geschonden, zodat de thans bestreden eerste beslissing in elk geval moet worden vernietigd."

3.1.2. Artikel 62 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing, onder verwijzing naar

artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door de verzoekende partijen aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de eerste bestreden beslissing hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.1.3. In de mate dat de verzoekende partijen aangeven niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de eerste bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.1.4. De verwerende partij oordeelde *in casu* dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet konden indienen via de, in artikel 9 van de vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

3.1.5. Waar de verzoekende partijen betogen dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet zelf geen elementen of criteria vermeldt die invulling geven aan de toepasselijke criteria op basis van dewelke de verwerende partij om deze redenen kan machtigen tot verblijf in het Rijk, is deze argumentatie of opmerking *in casu* niet dienstig. De eerste bestreden beslissing betreft immers een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omwille van het ontbreken van aangetoonde buitengewone omstandigheden en geenszins een beslissing betreffende de gegrondheid van de aanvraag, met andere woorden geen beslissing over het al dan niet bestaan van redenen om de verzoekende partijen te machtigen in het Rijk.

3.1.6. De verzoekende partijen menen dat hoewel het bestaan van buitengewone omstandigheden een ontvankelijkheidsvereiste betreft, de wet niet vermeldt dat alleen met die elementen zou mogen rekening gehouden worden die aan de verwerende partij bekend zijn op het ogenblik van de aanvraag. De Raad wijst er op dat de buitengewone omstandigheden worden beoordeeld op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)).

De verzoekende partijen betogen echter dat, gelet op het tijdstip van de aanvraag, zijnde 7 januari 2015 en gelet op het feit dat de verwerende partij zelf erkent dat de aandoening van de derde verzoekende partij irreversibel is en er geen medische behandeling leidende tot genezing mogelijk is, het evident is dat de derde verzoekende partij op heden nog steeds zwaar hulpbehoevend is en aangepaste schoolse opvang behoeft. De Raad wijst er op dat als buitengewone omstandigheid onder meer wordt aangevoerd dat de derde verzoekende partij in het Rijk schoolloopt en aangepast onderwijs geniet, dat medische regularisatieaanvragen werden ingediend gelet op de medische toestand van de derde verzoekende partij en dat de derde verzoekende partij sterk aangepast onderwijs behoeft. In een aanvulling op de aanvraag legt de advocaat van de verzoekende partijen een attest voor van het Centrum voor Sociaal Werk uit Presevo waaruit zou dienen te blijken dat de derde verzoekende partij niet terecht kan in een instelling aangepast aan diens behoeften. Hieromtrent motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing *“Betrokkenen beroepen zich op de medische aandoening van hun, net meerderjarig geworden, zoon C. (...) en het feit dat hij sterk aangepast onderwijs behoeft. In dit kader leggen zij een attest voor van het Centrum voor Sociaal Werk te Presevo, Servië, d.d. 04.02.2015 dat stelt dat er in de regio Pcinjsko-Jablanicko geen enkele sociale instelling bestaat die kinderen met speciale behoeften kan opvangen. Verder worden er geen medische stukken voorgelegd bij huidige aanvraag 9bis. Uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt duidelijk dat hun zoon C. (...) een (chronische) medische aandoening heeft. Op basis hiervan dienden betrokkenen zevenmaal een aanvraag 9ter in. De eerste aanvraag werd ongegrond afgesloten op 04.11.2011. De medische problematiek van hun zoon werd aldus reeds ten gronde onderzocht en niet weerhouden. De andere aanvragen 9ter werden allen onontvankelijk afgesloten, de laatste op 11.02.2015. Na het afsluiten van hun laatste aanvraag 9ter werden geen nieuwe medische stukken toegevoegd aan het dossier. In het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen d.d. 02.05.2017 wordt duidelijk gesteld dat: ‘(...) het een mentale achterstand betreft waarvoor geen behandeling bestaat’ en ‘(...) dat uit de vaststelling door de arts-adviseur blijkt dat actueel geen behandeling mogelijk is (...)’. We stellen dus vast dat uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat de medische aandoening geen buitengewone omstandigheid vormt die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijkt. Betrokkenen leggen bij huidige aanvraag 9bis ook geen stukken voor waaruit blijkt dat hun zoon om medische redenen niet kan terugkeren naar het land van herkomst.*

Met betrekking tot de nood aan aangepaste scholing van hun zoon stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat hun zoon op heden nog steeds effectief naar een aangepaste school gaat. Het administratief dossier bevat schoolattesten voor schooljaren 2011-2012, 2012-2013 en 2014-2015.

Gezien betrokkenen niet aantonen dat hun zoon in België nog steeds regelmatig en effectief naar school gaat, kunnen ze zich niet beroepen op zijn nood aan aangepast onderwijs, daar ze niet aantonen dat hij hier in België gebruik maken van aangepast onderwijs. Met betrekking tot het voorgelegde attest van het Centrum voor Sociaal Werk te Presevo stellen we allereerst vast dat dit attest niet gelegaliseerd werd waardoor de authenticiteit ervan niet vaststaat. Verder spreekt dit attest zich enkel uit over een gebrek aan sociale instellingen in de regio Pcinjsko-Jablanicko en niet over mogelijke voorzieningen in de rest van het land. Tenslotte merken we op dat het attest zich uitspreekt over voorzieningen voor kinderen terwijl hun zoon op dit ogenblik reeds meerderjarig is. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.” Hieruit blijkt dat de verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden, met name de behoefte aan aangepast onderwijs en het indienen van medische regularisatieaanvragen op grond van de medische situatie van de derde verzoekende partij, en het voorgelegde document van het Centrum voor Sociaal Werk te Presevo, heeft beoordeeld doch niet heeft weerhouden. Waar de verzoekende partijen betogen dat het evident is dat de derde verzoekende partij op heden zwaar hulpbehoevend is, wijst de Raad er op dat dit feit op zich niet als dusdanig werd aangehaald in de aanvraag als buitengewone omstandigheid. Er werd enkel een document voorgelegd waaruit dient te blijken dat er in een bepaalde regio geen speciale sociale instellingen zijn voor kinderen met Downsyndroom. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de verwerende partij dit element beoordeeld, doch niet weerhouden heeft alsook de redenen waarom dit element niet kon worden weerhouden. Waar de verzoekende partijen betogen dat het evident is, gelet op het feit dat de verwerende partij zelf erkent dat de aandoening van de derde verzoekende partij irreversibel is en er geen medische behandeling leidende tot genezing mogelijk is, dat de derde verzoekende partij op heden nog steeds aangepaste schoolse opvang behoeft, stelt de Raad vooreerst vast dat de verzoekende partijen in hun aanvraag bij het aanvoeren van buitengewone omstandigheid niet hebben gewezen op de behoefte aan opvang, doch wel op de behoefte aan (sterk) aangepast onderwijs voor de derde verzoekende partij. Vervolgens wijst de Raad er op dat de derde verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, op 8 augustus 2017, meerderjarig is, zoals ook door de verwerende partij wordt vermeld in de eerste bestreden beslissing, zodat het de Raad niet ‘evident’ voorkomt, bij het ontbreken van bewijsstukken, dat de derde verzoekende partij nog aangepaste scholing volgt of behoeft. De verzoekende partijen tonen niet aan dat het kennelijk onredelijk is, gelet op het meerderjarig worden van de derde verzoekende partij, bij een beoordeling in augustus 2017, te stellen dat niet aangetoond werd dat de derde verzoekende partij nog steeds effectief naar een aangepaste school gaat. Het feit dat de verwerende partij reeds erkende dat de aandoening van de derde verzoekende partij irreversibel is en er geen medische behandeling leidende tot genezing mogelijk is, doet aan voormelde vaststelling geen afbreuk. Betreffende de nood aan opvang kan enkel vastgesteld worden dat de verzoekende partijen dit naar voren hebben gebracht door het voorleggen van het document van het Centrum voor Sociaal Werk te Presevo. Uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt afdoende dat de verwerende partij dit element beoordeeld, doch niet weerhouden heeft alsook de redenen waarom dit element niet kon worden weerhouden.

Betreffende de door de verzoekende partijen aan hun verzoekschrift gevoegde stukken – schoolattest van 28 november 2016, een synthese van de toestand van de derde verzoekende partij en een stuk waaruit blijkt dat de derde verzoekende partij wordt beschouwd als een persoon met een handicap – wijst de Raad er op dat deze documenten niet voorlagen op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Immers dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Voor het beoordelen van de wettelijkheid van een bestuursbeslissing dient men zich inderdaad te plaatsen op het ogenblik van het nemen van die beslissing, rekening houdend met de alsdan voorhanden zijnde feitelijke en juridische gegevens (cf. bv. RvS 30 maart 1994, nr. 46.794, R.A.C.E. 1994, z.p.). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij rekening zou houden met elementen die niet aan de verwerende partij waren voorgelegd op het ogenblik dat zij haar beslissing nam. De Raad kan dus alleen maar vaststellen dat deze nieuwe documenten niet dienstig kunnen worden bijgebracht. Ten overvloede wijst de Raad er op dat het aanvoeren van een recent schoolattest geen invloed heeft op de motieven van de eerste bestreden beslissing, gelet op het feit dat het schoolattest zou dienen aan te tonen dat de derde verzoekende partij op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing wel degelijk naar een aangepaste school ging, en het motief dat stelt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de derde verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing nog steeds effectief naar een aangepaste school gaat, een overtollig motief betreft.

3.1.7. De verzoekende partijen menen dat de motivering van de eerste bestreden beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard gelet op de afwezigheid van buitengewone omstandigheden, onder meer onder verwijzing naar het feit dat onverminderd de familiebanden die zij in het Rijk onderhouden – waarbij niet ontkend wordt dat de gehele kernfamilie alhier verblijft – zij toch niet onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM vallen, en naar het feit dat de gezondheidstoestand van de derde verzoekende partij noch het feit dat alle banden met het herkomstland verbroken zijn en alwaar zij over geen enkele vorm van bestaansmiddelen meer beschikken, kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid, onredelijk is gelet op de bijzondere band die zij intussen hebben opgebouwd in het Rijk en dat in hun samenhang gelezen deze als buitengewoon moeten worden beschouwd.

De Raad wijst er vooreerst op dat betreffende de door de verzoekende partijen aangevoerde ‘bijzondere band die zij intussen met het Rijk hebben opgebouwd’, met andere woorden hun integratie – waarbij zij in hun aanvraag wezen op het feit dat zij sinds 2009 onafgebroken in het Rijk verblijven, dat ze werkbereid en werkbekwaam zijn, dat zij er alles aan gedaan hebben om te integreren en de taal te leren, dat ze met goed gevolg een inburgeringscursus hebben gevolgd, dat ze Nederlands spreken, dat ze de taal begrijpen, dat ze een familiaal en sociaal netwerk hebben opgebouwd en dat ze sinds 1 januari 2014 geen enkele steun meer ontvangen van het OCMW – werd geoordeeld dat dit niet als buitengewone omstandigheid kan aanvaard worden aangezien deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden. De verzoekende partijen weerleggen deze motieven niet. De verzoekende partijen tonen niet aan op grond van welke bepaling of om welke reden, hoewel deze elementen behoren tot de gegrondheid van de aanvraag – wat zij aldus *in se* niet betwisten – de bijzondere band oftewel de integratie, in samenhang met andere elementen, wel als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden. Uit artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een element dat als een buitengewone omstandigheid werd aangevoerd doch niet werd aanvaard bij gebrek aan bewijs of omdat het niet toeliet te besluiten dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post kon worden ingediend, anders zou moeten worden beoordeeld ingeval het wordt gecombineerd met andere elementen die zelf ook niet bewezen of aanvaardbaar zijn.

3.1.8. In zoverre de verzoekende partijen betogen dat de eerste bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk is daar de verwerende partij zich bij de beoordeling van de permanente gezondheidssituatie van de derde verzoekende partij baseert op stukken dewelke haar meer dan twee jaar geleden werden voorgelegd en thans door haar niet meer als actueel en dus doorslaggevend worden beschouwd, waarbij zij vaststellen dat dit een direct gevolg is van het feit dat zij zelf meer dan twee jaar wacht om een beslissing te nemen betreffende de aanvraag, en hiermee kritiek wensen te uiten op het motief dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de derde verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing nog steeds effectief naar een aangepaste school gaat, deze kritiek niet dienstig is. Gelet immers op het feit dat de verzoekende partijen aanvoerden dat het terugkeren naar het herkomstland moeilijk of onmogelijk is daar er geen aangepaste opvang is voor de derde verzoekende partij onder verwijzing naar een voorgelegd attest van het Centrum voor Sociaal Werk te Presevo en hieromtrent in de eerste bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat dit attest niet gelegaliseerd werd waardoor de authenticiteit niet vaststaat, dat dit attest zich niet uitspreekt over voorzieningen in de rest van het land alsook dat dit attest zich uitspreekt over voorzieningen voor kinderen terwijl de zoon op het ogenblik van de eerste bestreden beslissing meerderjarig is, betreft het motief dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de derde verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing nog steeds effectief naar een aangepaste school gaat, een overtollig motief. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

In zoverre deze kritiek gericht is op het motief dat de derde verzoekende partij een medische aandoening heeft, dat op basis hiervan de verzoekende partijen medische regularisatieaanvragen indienden, dat de eerste aanvraag als ongegrond werd afgesloten op 4 november 2011, dat de andere aanvragen als onontvankelijk werden afgesloten, de laatste op 11 februari 2015, dat na het afsluiten van de laatste aanvraag geen nieuwe medische stukken gevoegd werden aan het dossier, dat uit het administratief dossier blijkt dat de medische aandoening geen buitengewone omstandigheid vormt en dat de verzoekende partijen bij de huidige aanvraag geen stukken voegen waaruit blijkt dat de derde verzoekende partij om medische redenen niet kan terugkeren naar het herkomstland, wijst de Raad er op dat het niet kennelijk onredelijk is van de verwerende partij te motiveren dat de laatste aanvraag om medische regularisatie op 11 februari 2015 negatief werd afgesloten en dat na het afsluiten van de laatste aanvraag geen nieuwe medische stukken gevoegd werden aan het dossier. Bovendien blijkt niet

dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing oordeelt dat de stukken uit het administratief dossier betreffende de medische situatie van de derde verzoekende partij niet langer actueel zijn, doch wel dat de aangevoerde medische problematiek van de derde verzoekende partij, gelet op het niet weerhouden van deze problematiek in het kader van aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, geen buitengewone omstandigheid vormt die een terugkeer bemoeilijkt. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de medische situatie van de derde verzoekende partij, zoals laatst beoordeeld op 11 februari 2015, gewijzigd is. De verwerende partij wijst er geenszins op dat zij de medische situatie van de derde verzoekende partij niet langer als actueel beschouwt, doch met de stelling dat na het afsluiten van de laatste aanvraag 9ter van de vreemdelingenwet geen nieuwe medische stukken werden toegevoegd aan het dossier, geeft zij aan dat er geen nieuwe elementen zijn op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing ten opzichte van de beoordeling van de medische problematiek in het kader van de medische regularisatieaanvraag waarvan de laatste negatief werd afgesloten op 11 februari 2015, waardoor niet blijkt dat de medische aandoening van de derde verzoekende partij een buitengewone omstandigheid vormt. Gelet op het feit dat niet blijkt dat geoordeeld wordt dat de medische stukken betreffende de permanente gezondheidstoestand van de derde verzoekende partij niet langer actueel zijn, is voormelde kritiek niet dienstig.

3.1.9. De verzoekende partijen menen ten slotte dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet samengelezen met artikel 8 van het EVRM en artikel 62 van de vreemdelingenwet geschonden is doordat de eerste bestreden beslissing de door hen bijgebrachte informatie aangaande hun preciaire financiële situatie zowel in het Rijk als in het herkomstland buiten beschouwing laat en ten onrechte motiveert dat de bijzondere affectieve banden tussen hen en de rest van de kernfamilie verblijvende in het Rijk en het feit dat zij afhankelijk zijn van ondermeer hun zoon S.M. om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien, niet als buitengewone omstandigheid kunnen beschouwd worden.

Betreffende de stelling dat de bestreden beslissing de door hen bijgebrachte informatie aangaande hun preciaire financiële situatie zowel in het Rijk als in het herkomstland buiten beschouwing laat, kan de Raad vooreerst opmerken dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift nalaten te verduidelijken welke door hen bijgebrachte informatie aangaande hun preciaire financiële situatie zowel in het Rijk als in het herkomstland in de eerste bestreden beslissing ten onrechte buiten beschouwing werd gelaten. Voorts duidt de Raad er op dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij de aangevoerde omstandigheid dat zij haveloze vluchtelingen zijn die alles achtergelaten hebben in het herkomstland en over geen vermogen meer beschikken en de voorgelegde verklaring van het OCMW dat zij sinds 1 april 2014 geen enkele vorm van steun meer ontvingen van het OCMW beoordeeld heeft doch geoordeeld heeft dat deze omstandigheid niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid en dit als volgt: *“Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat zij als haveloze vluchtelingen het Rijk zijn binnengekomen, alles achtergelaten hebben in het land van herkomst en over geen vermogen meer beschikken. De voorgelegde verklaring van het OCMW stelt enkel dat betrokkenen sinds 01.01.2014 geen enkele vorm van steun meer ontvingen van het OCMW. Echter, betrokkenen tonen niet aan op welke wijze zij zich dan hebben kunnen handhaven op het Belgische grondgebied sinds 01.01.2014. Betrokkenen tonen evenmin aan dat zij niet kunnen rekenen op eventuele financiële en/of materiële hulp van familieleden of vrienden en van hun zoon M.S. (...) in het bijzonder. Het staat betrokkenen vrij om voor hun terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zou hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”*

Waar de verzoekende partijen zouden menen dat uit de motieven van de eerste bestreden beslissing voortvloeit dat zij afhankelijk zijn van hun zoon S.M. om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien, kunnen zij niet gevolgd worden. Er wordt immers, betreffende de aangevoerde elementen in het licht van artikel 8 van het EVRM, geoordeeld dat er geen bewijzen worden voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen de verzoekende partijen en de meerderjarige kinderen van de eerste en de tweede verzoekende partij. De verzoekende partijen weerleggen deze vaststelling niet zoals ook verder zal blijken. Ook wordt geoordeeld dat de verzoekende partijen niet aantonen op welke wijze zij zich hebben kunnen handhaven op het Belgische grondgebied sinds 1 april 2014. Uit het motief dat de verzoekende partijen niet aantonen dat zij niet kunnen rekenen op eventuele financiële en/of

materiële hulp van familieleden of vrienden en van hun zoon M.S. in het bijzonder, kan niet afgeleid worden dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partijen op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing afhankelijk zijn van hun zoon S.M. om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

In zoverre zij aldus zouden menen dat gezien de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partijen op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing afhankelijk zijn van hun zoon S.M. om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien, ten onrechte gemotiveerd wordt dat de banden met de kernfamilie verblijvende in het Rijk niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden beschouwd, kunnen zij aldus niet gevolgd worden daar geenszins blijkt dat de verwerende partij van oordeel is dat de verzoekende partijen op het ogenblik van het nemen van de eerste bestreden beslissing afhankelijk zijn van hun zoon S.M. om in hun levensonderhoud te kunnen voorzien.

Waar de verzoekende partijen van mening zijn dat de bijzondere affectieve banden tussen hen en de rest van de kernfamilie waarbij zij afhankelijk zijn van onder meer hun zoon M.S. om in hun levensonderhoud te voorzien, ten onrechte niet beschouwd worden als buitengewone omstandigheid waardoor de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden zijn, wijst de Raad er op dat in de eerste bestreden beslissing betreffende het aanvoeren als buitengewone omstandigheid van het feit dat alle kinderen in België verblijven en een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM, gemotiveerd wordt als volgt:

“Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat al hun kinderen in België verblijven en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat enkel hun zoon M.S. (...) (R.R. xxx) over onbeperkt verblijfsrecht beschikt, hun dochter S.A. (...) (R.R. xxx) heeft een lopende asielpcedure, zij bevindt zich aldus in precair verblijf. Hun andere kinderen, met name S.P. (...) (R.R. xxx) en zijn gezin en S.D. (...) (R.R. xxx) beschikken niet over enig verblijfsrecht en kunnen dus, samen met betrokkenen, terugkeren naar Servië. Wat betreft het feit dat hun zoon en dochter legaal in België verblijven, dit kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.

Verder stellen we vast dat betrokkenen een gezinscel vormen met hun zoon C. (...) maar niet met hun andere meerderjarige kinderen. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige kinderen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen.

In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) Volledigheidshalve wijzen we erop dat Servië niet visumplichtig is waardoor regelmatige bezoeken perfect mogelijk zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

De Raad stelt vast dat deze motieven in overeenstemming zijn met artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van

wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

De verzoekende partijen die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, zullen vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroepen, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in acht genomen de omstandigheden van de zaak.

In dit verband dient te worden opgemerkt dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen verwanten. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM Onur v. het Verenigd Koninkrijk, 2009; EHRM, Slivenko v. Letland, 2003; Mole N., Asylum and the European Convention on Human Rights, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de beoordeling of er al dan niet een familie- en gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partijen dienaangaande aanbrenge, zoals onder andere het samenwonen, de (financiële) afhankelijkheid en de reële banden tussen ouder en kind en tussen verwanten.

De rechtspraak van het EHRM stelt duidelijk dat andere familierelaties, zoals de relaties tussen ouders en meerderjarige kinderen, bijkomende elementen van afhankelijkheid vereisen die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, § 33; EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, § 34).

In de eerste bestreden beslissing wordt duidelijk verwezen naar deze rechtspraak en wordt gesteld dat de verzoekende partijen geen gezinscel vormen met de meerderjarige kinderen van de eerste en de tweede verzoekende partij (andere dan de derde verzoekende partij) en dat er geen bewijzen worden voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen de verzoekende partijen en de meerderjarige kinderen, dat dit element dan ook niet kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Met de loutere beweringen in het verzoekschrift dat er bijzonder affectieve banden zijn tussen hen en de kernfamilie en dat zij afhankelijk zijn van onder meer hun zoon S.M. om in hun levensonderhoud te voorzien, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat voormelde motieven foutief, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM of artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet zijn.

In zoverre de verzoekende partijen zouden menen dat bij de beoordeling van de bijkomende elementen van afhankelijkheid rekening diende te worden gehouden met de door hen bijgebrachte informatie aangaande hun precaire financiële situatie zowel in het Rijk als in het herkomstland, wijst de Raad er op dat zelfs indien zou worden aangenomen dat uit de door hen bijgebrachte informatie een precaire financiële situatie zowel in het Rijk als in het herkomstland blijkt, de verzoekende partijen geenszins aantonen en de Raad niet inziet op welke wijze dit gegeven afbreuk doet aan de motieven dat de verzoekende partijen geen gezinscel vormen met de meerderjarige kinderen van de eerste en de tweede verzoekende partij (andere dan de derde verzoekende partij) en dat er geen bewijzen worden

eerste bestreden beslissing onder meer dient te leiden tot de vernietiging van de tweede, derde en vierde bestreden beslissingen.

Immers luidt art. 7, eerste lid 2° Vr.W Vr.W. (eigen cursivering en onderlijning) :

‘Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

[...]

zodat het feit dat VERZOEKERS thans in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldige machtiging tot langdurig verblijf, dit niet automatisch tot gevolg heeft dat de bestreden beslissingen dienen te worden genomen door verweerster voor zover dit een beslissing om het grondgebied te verlaten, inhoudt.

Verweerster maakt in de bestreden beslissing geen enkele verwijzing naar het feit dat verzoekers in het Rijk verblijven en hier over bijzondere affectieve banden beschikken met hun kernfamilie, alsmede geen enkele melding van het feit dat er in hoofde van verzoekers en in het bijzonder derde verzoeker een medische en humanitaire problematiek speelt.

III.2.2. Te meer mede gelet op art. 9ter Vr.W. naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

Art. 9ter.

‘§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonde overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.’

gelezen in samenhang met art. 3 EVRM naar luid waarvan (eigen cursivering en onderlijning) :

‘Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen’

hetgeen een absoluut recht betreft en gelet de directe werking in de interne Belgische rechtsorde van het artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, afgesloten te Rome op 4 juli 1950 (hierna en hiervoor EVRM), dient verweerster in elk geval rekening te houden met haar eigen eerder genomen beslissingen aangaande de eerdere regularisatieverzoeken wegens medische redenen op grond van art. 9ter wet 15 december 1980 voormeld en dit gelet de aandoeningen van derde verzoeker, wat niet wordt betwist door verweerster, en dient verweerster zich te onthouden van het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekers aangezien verweerster zodoende met de thans bestreden tweede, derde en vierde beslissingen waarbij verzoekers het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten daarbij geen enkele rekening heeft gehouden met de mate waarin deze aandoening de situatie van derde verzoeker zowel in het Rijk als in het herkomstland bepaalt, aangezien verzoekers, minstens derde verzoeker immers tevens bescherming geniet onder toepassing van art. 3 EVRM.

Mutatis mutandis dient verweerster gelet het hogervermelde aangaande de bijzondere affectieve band tussen verzoekers en hun kerngezin en de onderlinge afhankelijkheid zoals beschermd door art. 8 EVRM, tevens rekening te houden met de bescherming dewelke verzoekers genieten onder toepassing van art. 3 EVRM.

Zodoende heeft verweerster bij het afleveren van de thans bestreden tweede, derde en vierde beslissingen geen enkele rekening gehouden met alle elementen van essentieel belang bij het al dan niet betekenen van een bevel om het grondgebied te verlaten lastens verzoekers nu zij de meer voordelige bepalingen van het internationaal verdrag zijnde het EVRM niet ten voordele van verzoekers laat doorwerken, minstens bij het nemen van de bestreden beslissingen hier ook geen rekening mee lijkt te willen houden en dit al evenmin in overweging neemt bij het nemen van de bestreden beslissingen.

III.2.3. Art. 7 Vr.W. luidt immers in aanhef (eigen cursivering en onderlijning) :

‘Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven’

De thans bestreden tweede, derde en vierde beslissingen schenden derhalve artikel 7 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in samenhang met arts. 3 en 8 EVRM alsmede het artikel 62 Vr.W. 15.12.1980 gelezen in

samenhang met het evenredigheidsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur gelet de draagwijdte van de bestreden beslissingen en de gevolgen die ze voor verzoekers en hun gezin kan sorteren.

Een gedwongen terugkeer naar hun herkomstland kan een folterende behandeling blijken in de zin van art. 3 EVRM en is voorkomend tevens in strijd is met hun recht op een privé- en gezinsleven zoals gegarandeerd door art. 8 EVRM en zodoende dienen de thans bestreden beslissingen te worden vernietigd na schorsing.”

3.2.2. De verzoekende partijen betogen dat aangezien de bestreden bevelen uitdrukkelijk verwijzen naar eerdere aanvragen en deze ook genomen zijn naar aanleiding van en tegelijk met de eerste bestreden beslissing, de vier bestreden beslissingen connex zijn en de vernietiging van de eerste bestreden beslissing dient te leiden tot de vernietiging van de bestreden bevelen. Dit argument van de verzoekende partijen dat uitgaat van de premisse dat de eerste bestreden beslissing vernietigd wordt, is niet dienstig daar, zoals blijkt uit de bespreking van het eerste middel – enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing –, de verzoekende partijen geen gegrond middel hebben aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing.

3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid is ertoe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze, wat impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de tweede en derde bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Tevens bevatten de tweede en de derde bestreden beslissingen een motivering in feite, met name dat de eerste en de tweede verzoekende partij vreemdelingen zijn, vrijgesteld van een visumplicht, die langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen alsook wordt verwezen naar de negatief afgesloten asielpcedure en de negatief afgesloten aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. In de motieven van de vierde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de vierde bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de derde verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort.

Aldus kunnen de motieven die de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de tweede, de derde en de vierde bestreden beslissing zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Waar de verzoekende partijen stellen dat zij inderdaad in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldige machtiging tot verblijf en dit langer dan 90 dagen doch dat dit geen afbreuk doet aan het feit dat de verwerende partij niet dienstig louter kan verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet teneinde hen een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, stelt de Raad vooreerst vast, gelet op het feit dat de verzoekende partijen verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, dat de verzoekende partijen deze kritiek richten tegen de vierde bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten betekend aan de derde verzoekende partij, daar de overige bestreden bevelen genomen werden in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geenszins aantonen waarom de verwerende partij, bij het nemen van de vierde bestreden beslissing, niet louter kan volstaan met een verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en de feitelijke motivering dat de derde verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort. Bovendien tonen de verzoekende partijen niet aan betreffende welke aspecten voorts diende gemotiveerd te worden door de verwerende partij in de vierde bestreden beslissing. In zoverre de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet een materiële misslag betreft en de verzoekende partijen menen dat de verwerende

partij niet dienstig louter kan verwijzen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet teneinde hen een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, wijst de Raad er ook hier op dat de verzoekende partijen geenszins aantonen waarom de verwerende partij, bij het nemen van de tweede en de derde bestreden beslissing, niet louter kan volstaan met een verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en de feitelijke motivering dat de eerste en de tweede verzoekende partij vreemdelingen zijn, vrijgesteld van een visumplicht, die langer in het Rijk verblijven dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. Bovendien blijkt uit de tweede en de derde bestreden beslissing dat de motieven van deze beslissingen zich geenszins beperkten tot voormelde juridische en feitelijke vaststellingen, doch eveneens verwijzen naar de negatief afgesloten asielpcedure en de negatief afgesloten aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt voorts dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden bevelen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partijen menen dat het feit dat zij in het Rijk verblijven zonder in het bezit te zijn van een geldige machtiging tot verblijf niet automatisch tot gevolg heeft dat de bestreden bevelen dienen genomen te worden, waarbij zij de zinsnede "*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*" uit artikel 7 van de vreemdelingenwet onderstrepen, en stellen dat de bestreden bevelen geen enkele verwijzing maken naar het feit dat de verzoekende partijen in het Rijk verblijven en hier over bijzondere affectieve banden beschikken met de kernfamilie alsmede geen melding maken van het feit dat er in hun hoofde, en in het bijzonder in hoofde van de derde verzoekende partij, een medische en humanitaire problematiek speelt, wijst de Raad op wat volgt. De bijzondere affectieve banden met de kernfamilie werden aangehaald in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 9 september 2015 als buitengewone omstandigheid waarom de verzoekende partijen niet tijdelijk terug kunnen keren naar hun land van herkomst. In de eerste bestreden beslissing, die een antwoord vormt op de voormelde aanvraag, wordt geoordeeld dat de bijzondere affectieve banden met de kernfamilie geen buitengewone omstandigheid vormen die het de verzoekende partijen bijzonder moeilijk of onmogelijk maken terug te keren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen. De voormelde aanvraag wordt door middel van de eerste bestreden beslissing onontvankelijk verklaard. De eerste bestreden beslissing werd samen met de bestreden bevelen aan de verzoekende partijen betekend. Aldus kennen de verzoekende partijen de motieven van deze beslissing. De Raad meent dat in de thans bestreden bevelen aldus niet opnieuw diende gemotiveerd te worden omtrent de bijzondere affectieve banden met de kernfamilie. Betreffende de medische en humanitaire problematiek van de verzoekende partijen, in het bijzonder de derde verzoekende partij, wijst de Raad er op dat in de tweede en derde bestreden beslissing wel degelijk rekening wordt gehouden met de medische problematiek doch dat wordt gewezen op de zeven aanvragen op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet waarvan de laatste negatief werd afgesloten op 11 februari 2015. Gelet op de beslissing van 11 februari 2015, die een beslissing tot het onontvankelijk verklaren van de aanvraag van 8 januari 2015 tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet op grond van de medische situatie van de derde verzoekende partij betreft en de overige beslissingen betreffende de medische regularisatieaanvragen, werd de medische problematiek van de verzoekende partijen reeds beoordeeld. De voornoemde beslissing van 11 februari 2015 en de overige beslissingen betreffende de medische regularisatieaanvragen bevinden zich in het administratief dossier, waaruit ook blijkt dat deze de verzoekende partijen werden betekend voor de bestreden bevelen. Aldus kennen de verzoekende partijen de motieven van deze beslissingen. De Raad meent dat in de thans bestreden bevelen aldus niet opnieuw diende gemotiveerd te worden omtrent hun medische problematiek, minstens tonen de verzoekende partijen niet aan waarom, ondanks de reeds genomen beslissingen omtrent hun medische problematiek, bij het nemen van de bestreden bevelen de verwerende partij opnieuw melding diende te maken van hun medische problematiek. Betreffende de humanitaire problematiek verduidelijken de verzoekende partijen geenszins waaruit deze humanitaire problematiek bestaat, zodat zij niet aantonen welke elementen de verwerende partij bij het nemen van de bestreden bevelen, die zij gehouden was in ogenschouw te nemen, niet in overweging heeft genomen. Zij hebben dan ook geen belang bij het betoog dat de bestreden bevelen geen melding maken van de 'humanitaire problematiek'.

Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij

de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.2.5. De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet *iuncto* de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 7 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)”

3.2.6. Artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij in elk geval rekening dient te houden met haar eigen eerder genomen beslissingen aangaande de eerdere regularisatieverzoeken wegens medische redenen en dit gelet op de aandoeningen van de derde verzoekende partij. De Raad kan enkel vaststellen dat uit de tweede en de derde bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de eerdere regularisatieverzoeken wegens de medische problematiek van de derde verzoekende partij, nu zij in voornoemde beslissingen uitdrukkelijk verwees naar de aanvragen op grond van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet en aangaf dat de laatste aanvraag – zijnde de aanvraag van 8 januari 2015 die blijkens het administratief dossier betrekking had op de medische problematiek van de derde verzoekende partij – negatief afgesloten werd op 11 februari 2015. Betreffende de vierde bestreden beslissing, wijst de Raad er op dat de verzoekende partijen niet verduidelijken waarom bij het nemen van het bestreden bevel rekening diende gehouden te worden met de eerder genomen beslissingen aangaande de medische regularisatieverzoeken gelet op de aandoening van de derde verzoekende partij, minstens tonen de verzoekende partijen niet aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met deze beslissingen of op welke wijze deze beslissingen, indien deze in rekening werden genomen, mogelijk zouden kunnen leiden tot een andere beoordeling, zodat de verzoekende partijen geenszins aantonen welk belang zij hebben bij een kritiek dat geen rekening werd gehouden met de eerder genomen beslissingen betreffende de medische regularisatieaanvragen.

Waar de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij zich dient te onthouden van het nemen van de bestreden bevelen daar zij geen rekening heeft gehouden met de mate waarin deze aandoening de situatie van de derde verzoekende partij zowel in het Rijk als in het herkomstland bepaalt, daar de verzoekende partijen, minstens de derde verzoekende partij, de bescherming onder artikel 3 van het EVRM geniet, kan de Raad enkel vaststellen dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft

gehouden, voor het nemen van de bestreden bevelen, met de medische situatie van de derde verzoekende partij, doch heeft geoordeeld dat deze medische problematiek niet ressorteert onder artikel 9ter van de vreemdelingenwet en dit een laatste maal bij beslissing van 11 februari 2015. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat er andere of nieuwe elementen betreffende de medische toestand van de derde verzoekende partij aanwezig zijn – en waarvan de verwerende partij op de hoogte was – die de verwerende partij bij het nemen van de bestreden bevelen in ogenschouw had dienen te nemen.

Betreffende de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dringt de vaststelling zich op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet minstens ten dele overeenstemt met de inhoud van artikel 3 van het EVRM (RvS 29 januari 2014, nr. 226.251). De Raad herhaalt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden, voor het nemen van de bestreden bevelen, met de medische situatie van de derde verzoekende partij, doch heeft geoordeeld dat deze medische problematiek niet ressorteert onder artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Er wordt benadrukt dat volgens het EHRM socio-economische of humanitaire omstandigheden in het land van bestemming enkel aanleiding kunnen geven tot een non-refoulement verplichting in zeer uitzonderlijke omstandigheden waar de humanitaire redenen tegen verwijdering klemmend zijn (EHRM 2 april 2013, nr. 27725/10, Samsam Mohammed Hussein e.a. v. Nederland en Italië (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 9 april 2013, nr. 70073/10 en 44539/11, H. en B. v. Verenigd Koninkrijk, par. 114). Dezelfde hoge drempel wordt gehanteerd met betrekking tot vreemdelingen die zich beroepen op hun medische toestand en het gebrek aan medische en sociale zorg in het land van terugkeer, waarbij het EHRM oordeelt dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde kan zijn (EHRM 27 mei 2008, N. v. Verenigd Koninkrijk, § 42). Uit de rechtspraak van het Hof volgt dat daarbij allereerst dient vast te staan dat het een medische aandoening betreft die een voldoende ernst heeft, met name een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysieke of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken. Het EHRM heeft in zijn arrest Paposhvili t. België van 13 December 2016 (Grote Kamer) verder verduidelijkt dat deze *“zeer uitzonderlijke gevallen”* zich niet enkel kunnen voordoen wanneer er sprake is van een imminente dood, zoals in de zaak D t. het Verenigd Koninkrijk, doch ook in die gevallen waarin bij uitwijzing van een ernstig zieke vreemdeling er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat hij of zij, hoewel er geen imminent levensgevaar is, bij gebrek aan beschikbaarheid of toegankelijkheid van een adequate behandeling in het ontvangende land dreigt te worden blootgesteld aan een ernstige, snelle en onherstelbare achteruitgang in zijn of haar gezondheidstoestand die resulteert in intens lijden of een ernstige beperking van de levensverwachting (*“situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy”*).

De verzoekende partijen tonen dergelijke dwingende humanitaire redenen niet aan en kunnen zich dan ook, op grond van de enkele verwijzing naar de medische toestand van de derde verzoekende partij waarvan de verwerende partij reeds oordeelde dat deze niet ressorteert onder artikel 9ter van de vreemdelingenwet, niet dienstig beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.2.7. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

– *de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*

– *de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

(...)”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

De verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij tevens rekening moet houden met de bescherming dewelke zij genieten onder artikel 3 van het EVRM gelet op de bijzonder affectieve banden tussen de verzoekende partijen en hun kerngezin en de onderlinge afhankelijkheid zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de door hen opgeworpen bijzonder affectieve banden tussen de verzoekende partijen en hun kerngezin en de onderlinge afhankelijkheid zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Immers heeft de verwerende partij, voor het nemen van de bestreden bevelen, geoordeeld over de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 9 januari 2015 waarbij de verzoekende partijen hebben gewezen op de bijzonder affectieve banden tussen hen en het kerngezin. De verwerende partij oordeelde in de eerste bestreden beslissing *“Betrokkenen beroepen zich verder op het feit dat al hun kinderen in België verblijven en dat een terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat enkel hun zoon M.S. (...) (R.R. xxx) over onbepert verblijfsrecht beschikt, hun dochter S.A. (...) (R.R. xxx) heeft een lopende asielpprocedure, zij bevindt zich aldus in precair verblijf. Hun andere kinderen, met name S.P. (...) (R.R. xxx) en zijn gezin en S.D. (...) (R.R. xxx) beschikken niet over enig verblijfsrecht en kunnen dus, samen met betrokkenen, terugkeren naar Servië. Wat betreft het feit dat hun zoon en dochter legaal in België verblijven, dit kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het hebben van familieleden in België ontslaat betrokkenen geenszins van de verplichting om hun aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland. evenmin kan dit element worden aangewend als zijnde een belemmering om terug te keren naar het land van herkomst om daar een aanvraag in te dienen.*

Verder stellen we vast dat betrokkenen een gezinscel vormen met hun zoon C. (...) maar niet met hun andere meerderjarige kinderen. Een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving kan niet beschouwd worden als een inbreuk op artikel 8 van het EVRM. Er worden geen bewijzen voorgelegd dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn tussen betrokkenen en hun meerderjarige kinderen. De band tussen ouders en hun meerderjarige kinderen valt niet noodzakelijk onder de bescherming van art. 8 van het EVRM: “Er dient op te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen.

In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekking tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux.” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Hetzelfde geldt ten aanzien van broers, zussen, schoonbroers en schoonzussen.” (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest. Nr. 128132 van 19.08.2014) Volledigheidshalve wijzen we erop dat Servië niet visumplichtig is waardoor regelmatige bezoeken perfect mogelijk zijn. Dit element kan dan ook niet aanvaard

worden als buitengewone omstandigheid.”, zodat duidelijk blijkt dat zij bij het nemen van de bestreden bevelen, die op dezelfde dag genomen en op dezelfde dag aan de verzoekende partijen werden betekend als de eerste bestreden beslissing, de banden met het kerngezin in rekening heeft genomen, doch heeft geoordeeld dat deze banden niet onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM

en geen uitzonderlijke omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen niet tijdelijk kunnen terugkeren naar het herkomstland om aldaar een aanvraag in te dienen. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de verzoekende partijen er niet in slagen deze motieven te ontkrachten of te weerleggen. Ook door het eenvoudig niet eens zijn met deze beoordeling, door het stellen dat de bijzondere affectieve band tussen hen en het kerngezin en de onderlinge afhankelijkheid beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM, tonen de verzoekende partijen niet aan dat het oordeel van de verwerende partij foutief of kennelijk onredelijk is of een schending vormt van artikel 8 van het EVRM. Gelet op het feit dat de verwerende partij aldus voormelde banden in rekening heeft genomen, doch deze niet weerhouden heeft als omstandigheid die het voor de verzoekende partijen moeilijk of onmogelijk maakt om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland, maken de verzoekende partijen ook niet aannemelijk dat zij bescherming genieten onder artikel 3 van het EVRM gelet op deze banden.

3.2.8. Gelet op voorgaande vaststellingen, kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij bij het afleveren van de bestreden bevelen geen enkele rekening heeft gehouden met alle elementen van essentieel belang bij het betekenen van bevelen om het grondgebied te verlaten nu zij de meer voordelige bepalingen in het EVRM niet ten voordele van de verzoekende partijen laat doorwerken, minstens bij het nemen van de bestreden bevelen hier geen rekening mee lijkt te willen houden en dit al evenmin in overweging neemt bij het nemen van de bestreden bevelen.

3.2.9. Voor zover de verzoekende partijen ten slotte nog menen dat een gedwongen terugkeer naar het land van herkomst “*een folterende behandeling (kan) blijken in de zin van art. 3 EVRM*”, laten zij na concrete, op hun persoonlijke situatie betrekking hebbende elementen aan te brengen waaruit dit zou blijken.

3.2.10. Een schending van artikel 7 in samenhang gelezen met de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Uit het voorgaande blijkt dat de verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden bevelen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de artikelen 9*bis* en 9*ter* van de vreemdelingenwet en de artikelen 3 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

3.2.11. De verzoekende partijen maken evenmin een schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat *in casu* niet het geval is.

3.2.12. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER